

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Y. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, čj. OAM-93/ZA-ZA11-BE04-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2017, čj. 60 Az 32/2016-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 2. 2. 2016 žalobce, st. příslušník Ukrajiny, podal v ČR žádost o mezinárodní ochranu. Dne 5. 2. 2016 pak žalovanému sdělil, že naposledy pobýval v I. oblasti. Do ČR přicestoval dne 22. 12. 2014 vlastním osobním automobilem přes Polsko. V ČR již neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu v lednu 2015. Cítí se zdravý, ale na Ukrajinu se vrátit nechce. Pokud by se tam vrátil, kluci, kteří jej ohrožovali, by po něm chtěli peníze, jež si v ČR vydělal. Měl by také problémy kvůli situaci, kterou popsal v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. V ČR by rád spolu s manželkou získal nějaké doklady. Chtěl by zde pracovat. Jeho děti si zde též zvykly. Zdejší škola je pro ně lepší, než ta, kterou by navštěvovaly na Ukrajině. Celkově je život pro rodinu s dětmi v ČR příznivější než na Ukrajině.

[2] Žalovaný označil žádost žalobce za nepřijatelnou dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Krajský soud pak zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci, správní orgány jej nevyzvaly k doložení dokladů potvrzujících nová tvrzení, která nemohl uplatnit v rámci první žádosti. Stěžovatelova situace se vlivem času změnila. Krajský soud to však v rozsudku nezohlednil. Polemizuje též s tím, že v rozhodnutí žalovaného chybí ustanovení procesního předpisu, dle nichž žalovaný rozhodoval. Krajský soud této námitce přisvědčil, ale neshledal ji důvodnou. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Předmětem sporu je rozhodnutí, jímž žalovaný shledal opakovanou žádost stěžovatele nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Část kasačních námitek, v nichž stěžovatel brojí proti meritornímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se proto míjí s předmětem sporu. Důvody pro neudělení mezinárodní ochrany byly již jednou přezkoumány (viz usnesení NSS ze dne 7. 10. 2015, čj. 9 Azs 205/2015-23, ve věci první žádosti o mezinárodní ochranu). Na tyto závěry NSS zcela odkazuje. V nynější kauze pak stěžovatel žádné nové skutečnosti, které by oproti prvnímu řízení o mezinárodní ochraně měly určitou přidanou hodnotu, neuvedl (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65). Nic na tom nemění ani vágní argument, že se jeho rodinná situace (údajně) podstatně změnila.

[7] NSS se již v řadě kauz zabýval rozložením důkazního břemena v řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Žalovaný zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41). Nemá povinnost žadatele opakovaně vyzývat, ať uvede, proč o mezinárodní ochranu skutečně žádá. Ve vztahu k výtce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. nedostatečného dokazování, pak NSS odkazuje na konstantní praxi (viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS).

[8] Z rozhodnutí žalovaného je konečně patrné, jaká zákonná ustanovení aplikoval (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2017, čj. 6 Azs 64/2017-39, ve věci stěžovatelovy manželky).

[9] Posuzovaná věc se tedy netýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou řešeny, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Není dán důvod k judikatornímu odklonu. NSS neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu